

http://www.classicrockrevisited.com/show_review.php?id=1279

RATINGS: A = must own B = buy it C= average D = yawn F = puke

Hodnocení: B+

Takže pozor, a pamatujte si to napořád... tohle je sólové album jen proto, že Ian Anderson nemá rád, a nikdy neměl rád přezdívku Jethro Tull. Nyní je starší a může si dělat, co chce. Existuje za ta léta někde okolo 2,432 bývalých členů Jethro Tull (OK, přes 25). V průběhu vydání jejich 245 alb (OK, přes 20), jediným konstantním členem a vedoucím kapely byl vždy Ian Anderson. Takže, když Ian Anderson chce vystupovat jako Ian Anderson, ať je tomu tak.

Pokud by HE bylo album Jethro Tull, pak by se říkalo, že je nejlepší od vydání Broadsword and the Beast. Anderson zde šel znovu do klasiky. První skladba, "Doggerland," je tak tullovská, že vzbuzuje ten zatuchlý a starodávný pocit, jako kdybyste našli výlisek This Was v krabici v bazaru. Ale zaprášený a starý pocit může být dobrý, a v tomto případě také je.

Jsou tady kytary, flétny a progresivní charakter skladeb. Tohle je KONCEPČNÍ album, a proto je hudba progresivní i svou povahou. Tohle album je doopravdy opojné, inteligentní a ve své podstatě také zhuštěné. Je to hudba, stvořená autorem, který měl v hlavě více, než jen ženy, štěstí a slávu. Je to takzvaně opravdové dílo.

Jediným, čím tenhle progresivní kousek není, je, že není shovívavý. Anderson alias Tull není z těch z těch, kdo by, kromě snad původní ho Thick as a Brick a možná A Passion Play, přehnaně využíval tuhle oblast progresivního rocku. Na albu nejsou tu žádná 20-ti minutová sóla na bicí nebo ťukání na nějaký africký nástroj s nevyslovitelným názvem. Místo toho zde nacházíme jen solidní muzikantství a písničkářství.

Tohle je sakra přímová sbírka hudby Jethro Tull, bez ohledu na to, čí jméno je na obalu!

Jeb Wright

<http://ultimateclassicrock.com/no-more-jethro-tull/>

Jeff Giles May 5, 2014 11:22 AM

Hlavní opora Jethro Tull Ian Anderson dělá marketingové kroky na podporu své nové sólové desky HE, a zní to tak, že by mohlo jít o více, než jen o krátkou zastávku mezi projekty Tull.

Jak vědí fanoušci, kteří si koupili *de luxe* vydání HE, Andersonův stav mysli je v současnosti „sólový“. V poznámkách autora u této verze nahrávky napsal: „Myslím, že na sklonku svého života většinou dávám přednost používání svého vlastního jména, jelikož jsem skladatelem doslova všech písní a hudby Tull od roku 1968“. A přestože jména kapel klasického rocku nejsou ožívována tak často, jako jsou spíše dávána k ledu, Anderson nedávno řekl časopisu Billboard, že nepředpokládá změnu svého názoru ohledně konce Jethro Tull.

„Myslím, že, pokud se na to zpětně podíváme, tak to tak nějak skončilo v průběhu posledních cca 10 let,“ hloubá Anderson, aby pak shrnul posledních pár počinů kapely jako „pár živých alb a studiové album s vánočním materiálem“. Přestože se nedostal až tak daleko, že by sliboval, že kapelu už nikdy neobnoví, dodal: „Uvedená díla mohou znamenat poslední alba pod jménem Jethro Tull. Je to souhrnné dílo, které nyní považuji spíše za historické, jelikož jeho těžiště leží co do objemu v minulosti – v 70. a 80. letech. A já si spíše říkám, že by bylo hezké to nechat jako odkaz.“

Navíc, jak zdůraznil v rozhovoru s Classic Rock Magazinem, impozantní dlouhá životnost Tull ztěžuje možnost sestavit přesvědčivou moderní verzi skupiny. „Koncert Jethro Tull v budoucnu není vyloučen“, připustil. „Ale kdo bude v kapele? Spousta z nich už nehraje, necítí se kdovíjak dobře, nebo zemřeli. A nebo by to, ve smyslu hudebních schopností, už 'nedali'. Je pár takových, které by byla legrace ve skupině mít, ale jen na den či dva. Pak by nás to začalo štvát oba.“

Zřejmě to nijak netrápí Andersona v oblasti jeho pocitů ohledně HE. „Jsem rád, že nejsem sympaták“, říká, a hihňá se. Když má porovnat své nedávné dílko s pracemi svých konkurentů, Anderson krčí rameny: „Jasně, existuje kupa skvělých rockových muzikantů, ale řada z nich je nudná, opakující se, hloupá a imitující. Devět desetin ledovce jsou dost nechutné věci, vážně.“

Našel, přeložil a napsal Vláďa „Jetřich“ Řepík